

saar en anden Omstændighed, og jeg kommer derved igjen tilbage til det ulykkelige Forhold, som jeg saa ofte har maattet berøre, nemlig dette Things Stilling og Berettigelse. Naar separate Fonds af nogen Betydning skulle ophæves, og især saadanne Fonds, hvortil visse Instituter ere knyttede saaledes, at de ved dem have en mere sikker Bestaaen, end de ville have under en simpel og ligefrem directe Bevilling paa Finantsloven, saa bør det see paa en saadan Maade, at ogsaa dette Thing faaer sin Indflydelse derpaa; saa bør der forelægges et Lovforslag om, at den paagjældende separate Fond skal ophæves. Thi her staae vi jo igjen ligoverfor det Forhold, at Folkethinget i Finantslovsforslaget har besluttet, at det skal være saaledes, og at vi skulle bevillge Finantslovsforslaget. Hvad man derfor end vil indvende, imod den paagjældende separate Fonds Bestaaen, saa kan jeg dog ikke berolige mig ved den derom tagne Beslutning. Jeg siger: Saalænge der ikke foreligger en af hele den lovgivende Magt, dette Thing iberegnet, efter fri Behandling tagen Beslutning om, at Seminariefonden skal ophæves og inddrages, saalænge skal man ikke ved en blot Bøtoring under Finantslovsforslaget bestemme, at den skal ophæves. Med disse Ytringer skal jeg anbefale Thingets Medlemmer eller idetmindste dem, der troe, at man her har Ret til at gjøre Noget ved Finantslovsforslaget, at stemme for de af mig stillede Vindringsforslag.

David: Jeg skal tillade mig at komme tilbage til Forslaget om den Bevilling, som er bleven tilstaaet Cultusministeren til Drettelse af en Examencommission for Theologer. Min Opfattelse deraf er noget forskjellig fra den, som det ærede Medlem, der har stillet Forslag om at udstemme denne Bevilling (Ussing), og de, der have understøttet ham, have gjort gjældende, om jeg end i Hovedsagen samstemmer med dem. Jeg har i en Række af Aar været Universitetslærer, og det er derfor vel meget rimeligt, at noget af det af et æret Medlem (Wichfeld) omtalte Universitetsstov ogsaa kan være blevet hængende ved mig, men jeg har dog allerede for længe

Tid siden forladt Universitetet, og jeg vil derved haabe, at jeg ogsaa har kunnet ryste dette Stov af mig igjen. Jeg vil ogsaa strax, som et Beviis paa, at Universitetets Stov ikke blænder mit Blod, ligefrem udtale, at jeg finder Meget at forandre ved vort hele Examenstøvsen, og at jeg, tildeels med Exempler for Die fra andre Universiteter, hvor jeg har tilbragt en stor Deel af min Ungdom, er meget tilbøielig til at gaae ind paa den Anskuelse, at Examenstøverne vel ikke ganske skulde berøves Lærerne ved Universitetet, men dog skulde indrettes saaledes, at ogsaa Andre end Universitetslærerne fik en betydelig Indflydelse paa dem. Jeg troer, at det, som man har meent derved at kunne opnaae, nemlig noget Godt til Gavn for et friere Studium, virkeligt kan vindes dertjemmen, men jeg anseer rigtignok en saadan Ordning for at være saa betydningsfuld, ikke alene for Universitetet, men ogsaa for Stat og Kirke; at jeg paa ingen Maade kan indrømme, at det skulde være rigtigt at træffe en Bestemmelse om Ordningen af den Plan, som i saa Henseende skulde følges, blot ad administrativ Vej. Jeg erkjender denne Sag, ikke blot for at være vigtig, men for at indeholde Noget, der griber ind i Universitetets og Kirkens Forhold, og ligesom Grundvolden til enhver Bygning, bør være fast og uroffelt, saaledes anseer jeg det ogsaa for uomgængeligt nødvendigt, at hvad der griber ind i det gjensidige Forhold af Kirke og Stat og af Kirke og Universitet, ikke volds gives en enkelt Ministers Forgodtbefindende. Jeg skal strax tillade mig at henpege paa, at hvad jeg saaledes forlanger, nemlig en Ordning af Sagen ad legislativ Vej, netop er i den friere Udvillings Interesse. Jeg skal ikke tillade mig, at gaae nærmere ind paa den Skitse af en Plan, som den ærede Cultusminister udviklede for os; jeg erkjender nemlig, at det er ikke muligt for en Minister, om han saa ogsaa nok saa meget har gjennemtænkt sin Plan og gennemgaaet den, da at udvikle den her og at fremsætte den i et enkelt Foredrag saa tydeligt og klart, at den kan vurderes og bedømmes fuldstændig. Men, sæt nu ogsaa, at den ærede Ministers Plan var fuldkommen rigtig, hvor er da Garantien